

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 279/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených práv postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 100/2011, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 6/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 41/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených „*ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z Ústavy SR a medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127*

Ústavy SR“ postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 100/2011, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 6/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 41/2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 100/2011 z 26. augusta 2013 odsúdený za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Odvolanie sťažovateľa podané proti tomuto rozsudku krajský súd uznesením sp. zn. 1 To/6/2014 z 18. marca 2014 podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Sťažovateľom podané dovolanie odmietol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 41/2014 z 12. augusta 2014.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu predostiera nesúvislú a neucelenú polemiku so skutkovými a právnymi závermi rozsudku okresného súdu, ktorú opiera o subjektívne úvahy týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov.

Mimo kontext právnej veci sťažovateľa prezentuje právny zástupca sťažovateľa svoje všeobecné, kritické názory na adresu práce orgánov činných v trestnom konaní [*«Inak povedané, prokurátor nekoná nezávisle a nestranne a zásadne zvyhodňuje policajta, či orgán činný v trestnom konaní, na úkor obvineného (pokiaľ obvinený nie je prominentom, politikom, „celebritou“ a pod.). Zavedením nových útvarov PZ, Úradu špeciálnej prokuratúry, či Špecializovaného trestného súdu, za účinnosti Zákona č. 301/2005 Z. z. (tzv. „nový Trestný poriadok“), sa porušenia procesných predpisov, a to aj mimoriadne závažných, spájajú s priamym dopadom na porušenia práva na slobodu, na nezákonné obmedzenie slobody, či práva na obhajobu.»*] a tiež na adresu „súdnej praxe“ pri aplikácii ustanovení Trestného poriadku o odmietnutí obžaloby (*„Súd obžalobu odmietne, t. j. nie je na úvahe súdu, že chyby prípravného konania odstráni, doplní či konvaliduje na pojednávaní. Súd odmietne obžalobu ak zistí závažné procesné chyby aj iné, než porušenie ustanovení zabezpečujúcich právo na obhajobu! Je mi známe, že všetky odvolacie súdy judikujú odmietnutie obžaloby zásadne nesprávne a v rozpore s gramatickým výkladom citovaného ustanovenia.“*).

V ďalšom bode sťažnosti prezentuje právny zástupca sťažovateľa svojské úvahy o možnej motivácii oznamovania trestnej činnosti týrania blízkej osoby a zverenej osoby orgánom činným v trestnom konaní zo strany poškodených obetí (*«V súčasnosti je treba prihliadať na to, že trestné oznámenie pre týranie zverenej osoby je prostriedkom vyriešenia finančnej a bytovej situácie ako i osamostatnenia sa od partnera. Po kampani politickej strany sa latentné týranie „každej piatej ženy“ stalo vážnym nápadom trestných oznámení. Veď médiá vyzývali týrané ženy, aby sa vzopreli a zmenili stav ponižovania a týrania.»*), na čo nadväzujú jeho skutkové úvahy o „pochybnosti“ výpovede svedkyne poškodenej v trestnej veci sťažovateľa.

V závere sťažnosti vo vzťahu k odvolaciemu konaniu v trestnej veci sťažovateľa prezentuje právny zástupca sťažovateľa nekonkretizované tvrdenia o porušení „zásady *in dubio pro reo*“ a o nedostatku odôvodnenia rozsudku, ktoré sa snaží právny zástupca podporiť právne irelevantnou argumentáciou o nedostatočnom kvantitatívnom rozsahu uznesenia („*malo celkom 4 strany*“).

Vo vzťahu k dovolaciemu konaniu formuluje právny zástupca sťažovateľa značne nezrozumiteľné argumentačné úvahy prezentované ako výhrady proti skutkovým zisteniam konajúcich súdov („*Naopak sa mohlo skúmať, či medzi útokmi uplynul dlhší čas, či intenzita a prudkosť či následok fyzického incidentu bol prečinom alebo priestupkom. Ak by boli časovo poukladané jednotlivé skutky, mohli súdy ustáliť, že aj jednotlivé skutky v časovej súvislosti a pri frekvencii 2-3 x za týždeň, mohli byť hmotnoprávne uznané tak, ako to súdy urobili.*“) a konštatuje, že vina sťažovateľa nebola preukázaná.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho „základného práva“ postupmi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 100/2011, krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 6/2014 a najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 41/2014, predmetné rozhodnutia zrušil, „odložil vykonateľnosť“ rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 100/2011 z 26. augusta 2013

a „*rozhodnutia o nariadení výkonu trestu odňatia slobody*“ a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a síce v nej absentuje náležité a zrozumiteľné odôvodnenie návrhu, ktoré by poskytlo nevyhnutný východiskový rámec pre preskúmanie namietaných postupov konajúcich súdov z pozície sťažovateľom namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru (prezentovaných v odôvodnení sťažnosti), ako aj kvalifikovaný návrh rozhodnutia – petit sťažnosti.

Argumentácia obsiahnutá v sťažnosti má charakter neucelených a chaotických, mnohokrát logicky a právne nezrozumiteľných argumentačných pasáží. Právnym zástupcom sťažovateľa viackrát prednesené všeobecné tvrdenia o porušení „*procesných práv*“ nemajú žiadnu oporu v konkrétnej, logicky zrozumiteľnej a zároveň právne zmysluplnej argumentácii.

Sťažnosť tak neobsahuje konzistentné a zároveň právne relevantné zdôvodnenie, t. j. také vymedzenie konkrétnych nedostatkov v postupe konajúcich súdov, ktoré by vykazovalo ústavnoprávnu relevanciu.

Petit sťažnosti sťažovateľa nemá kvalifikovanú podobu, pretože neobsahuje konkrétnu špecifikáciu základných práv alebo slobôd, ktoré mali byť v prípade sťažovateľa porušené. V petite sťažovateľ odkazuje na porušenie svojho „*základného práva*“ bez toho, aby ho náležite špecifikoval jeho slovným označením, vymedzením príslušného článku, ako aj uvedením, či ide o právo vyplývajúce z ústavy či inej záväznej medzinárodnej zmluvy.

Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd na záver dodáva, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05).

Z týchto dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľa sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2015